

и́ма челоуѣкъ, колкото и да е обработенъ умътъ и вкусътъ му, който да не се нуждае да се научи нищо отъ жената за тънкостта на чувствата. Това е едно справедливо отвърщанне за онова което мъжътъ върва че може да изисква отъ жената за въ полза на здравината на идентъ и правотата на сжжденията.

Но да дойдемъ до по високитъ и по мъчнитъ добродѣтели. Макаръ мъжътъ и да има главното управление на семейството и пълното владичество въ въикъшнитъ работи, това не ще каже че жената трѣбва да бжде лишена отъ всякакво участие въ дѣятелний животъ на мъжътъ си. Тя трѣбва да знае занятията му, да ги разбира, да се интересува въ тѣхъ; тя трѣбва да бжде въ положение да даде миѣнието си; на нея лѣжи грижата да го прѣдупрѣждава, да го удържа и да го насърчава споредъ обстоятелствата. „На съпругата, казва Госпожа де Ремюза, трѣбва да се адресва разговорътъ на мъжътъ ѝ, занятъ съ обществени работи. Тя може да си искаже своя възгледъ за миѣнието му, ако е членъ въ нѣкое събрание; върху книгата му, ако е писателъ; върху гласътъ му, ако е простъ гражданинъ. Тя трѣбва да вникне въ кроежитъ му, относително напредъкътъ на науката, искусството или занаятътъ съ когото се занимава. Просвѣтена и чувствителна, прѣданна и благоразумна, умътъ ще се радва за гдѣто се е съвѣтвалъ съ нея и любовта ще ѝ принесе една часть отъ сполуката. Нейното ласкаво одобрение ще ослаби впечатлението отъ лѣки или строги сжждения, и по нѣкога чрѣзъ ентузиазмътъ ще прѣвари оно-